

“Modernitāte ir iznīdējusi
Svētā Dieva konceptu
no lielākās daļas mūsu
jauniešu siržu”

Desmit Dieva eksistences pierādījumi

Hazrats Mirza Bašir-ud-Dins Mahmuds Ahmads^{ra} (1889-1965), Musleh Ma'uds (Apsolītais Reformators), bija Apsolītās Mesijasas dēls un viņa otrais pēctecis. Viņš tika ievēlēts par Ahmadija musulmaņu komūnas kalifu 1914 gadā, 25 gadu vecumā, un vadīja šo kustību 52 gadus. Viņa halifāta laikā, Ahmadija ziņa izplatījās uz valstīm, ieskaitot tik tālas un plašas kā Amerikas Savienotās valstis un Japāna. Viņš izveidoja pamatus komūnas administratīvajai struktūrai un palaida vairākas iniciatīvas islāma izplatīvai, vis ievērojamākajām esot Tehrik-e-Jadid'ai un Waqf-e-Jadid'ai. Ražīgs rakstnieks, orators un desmit sējumu Svētā Korāna komentār-rakstu autors, viņš ir atstājis nozīmīgu un paliekošu mantojumu, kas iztur līdz mūsdienām.

Desmit Dieva eksistences pierādījumi

Hazrat Mirza Bašir-ud-Dins Mahmūds Ahmads

Khalifatul Masih II

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD.

TILFORD, SURREY

Desmit Dieva eksistences pierādījumi

Ten Proofs for the Existence of God

by Hazrat Mirza Bashir-ud-Din Mahmud Ahmad
(Latvian translation)

First Latvian translation published in Latvia in 2022

© **Islam International Publications Ltd.**

Published by:

Islam International Publications Ltd.
Unit 3, Bourne Mill Business Park,
Guildford Road, Farnham, Surrey UK, GU9 9PS

Printed at:

Booksfactory, Cukrowa 22, 71-004 Szczecin
Poland

For more information you may visit www.islam-ahmadiyya.lv

OR

You may visit us at **Ģertrūdes iela 30-4, Rīga, LV-1011, Latvia**

Designed by Fazle Umar Shahid

ISBN: 978-1-84880-730-3

Saturs

<i>Piezīme</i>	i
<i>Atzinības</i>	iii
<i>Priekšvārds</i>	iv
Desmit Dieva eksistences pierādījumi	1
<i>Glosārijs</i>	41

Piezīme

Tekstā vārdi parastajās iekavās () un starp domu zīmēm – ir autora, un ja jebkādi paskaidrojumi vai frāzes ir pievienoti no tulkotāja puses, tie ir ievietoti kvadrātiekvavās [].

Muhameda^{sa}, Islāma Svētā Pravieša, vārds ir papildināts ar saīsinājumu ^{sa}, kas ir saīsinājums apsveicei *Sallallahu ‘Alaihi Wasallam* (lai miers un Allāha svētība pār viņu). Citu praviešu un sūtņu vārdi ir papildināti ar saīsinājumu ^{as}, saīsinājums ‘Alaihis-Salam (miers ar viņu). Pilnās apsveices tipiski nav izrakstītas pilni, bet vajadzētu pieņemt, ka tās tiek atkārtotas pilnībā katrā saīsinājuma izmantošanas gadījumā. Saīsinājums ^{ra} tiek izmantots ar Svētā Pravieša^{sa} un Apsolītās Mesijas^{as} vārdiem. Tas nozīmē Radi Allahu ‘anhu, ‘anha, ‘anhum (lai Allāhs ir ar viņu [vīriešu, sieviešu dzimtē], viņiem apmierināts). Saīsinājums ^{rh} apzīmē Rahimahullahu Ta‘ala (lai Allāhs par viņu apžēlojas). Saīsinājums^{at} apzīmē Ayyadahullahu Ta‘ala (lai Allāhs, Varemais viņam palīdz).

To biežā izmantojuma dēļ un lasīšanas ērtībai islāmiski termini kā hadith vai umma pārsvarā nav attēloti slīprakstā vai latviskoti teksta galvenajā sadaļā. Katrs, kam interesē pareizā izruna vai

vērsties pie glosārija grāmatas beigās

Visi teksti no Svētā Korāna tikuši partulkoti no 2004 gada
Maulavī Šer Alī angliskā tulkojuma.

Atzinības

Pirmkārt un galvenokārt, mums jāsaka paldies Allāham, Kurš turpina svētīt mūsuniecīgos cīnienus ar viņa bezgalīgo žēlastību un labestību. Pēc tam, šis darbs nebūtu iespējams bez ilgstošas Hazrata Halifāta Masiha V (lai Allāhs ir viņam palīgs) palīdzības un vadības, kura whose instrukcijas, vadība un uzmanība detaļām ir tikai palīdzējusi celt visu mūsu projektu kvalitāti.

Man jāsaka paldies arī Nasrahai Hamzai par viņas oriģinālo teksta tulkojumu un Mirzam Usmanam Ahmadam par viņa centieniem to atkal aplūkot un pārvaldīt projektu kā tādu. Daudz pateicības jāizsaka Hasibam Ahmadam, Avaisam Rabbani, Ajazam Mahmudam un Nakašam Ahmadam par viņu redaktora pārslasīšanu un padomiem. Jāpiemin arī Arsalans Kamars un Sieds Talibs Mehmuds par viņu palīdzību tehniskā un dizaina jomā.

Nasirs Ahmads Šams

Fazle Umāra nodibinājuma sekretārs

Priekšvārds

Centieni atrast patiesību par Dieva eksistenci ir viens no fundamentālākajiem cilvēces vēstures izaicinājumiem un pamati no kuriem var aplūkot citus nozīmīgus jautājumus par dzīvi. No kurienes mēs nākam? Kamdēļ mēs esam šeit? Vai mūsu dzīvēm ir jēga? Kas ar mums notiek pēc nāves?

Kopš šie meklējumi sākās, tintes okeāni tikuši izrakstīti un ne mazāk asinis izliet, mēģinot atrast atbildes uz jautājumu par Dieva eksistenci. No primitīvām ticību sistēmām, ko piekopa mūsu agrie senči līdz sarežģītajām laikmetīgās pasaules reliģijām jaur filozofiskajiem pētījumiem, ko veikuši cilvēki kā Akvīnas Toms, tiekšanās uz dievišķo, perfectio un transcendentālo turpinās līdz šai dienai

Desmit Dieva eksistences pierādījumosi, Hazrats Mirza Baširs-ud-Din Mahmuds Ahmads^{ra} pievēršas vienam no ateisma pamatuzstādījumiem-ja Dievs pastāv, kamdēļ mēs Viņu neredzam-lai veiktu pats savu šī jautājuma izpēti.

Huzur sāk caur loģiku un pamatojumu demonstrējot, ka redze vien nav galīgais patiesības noteicējs, bet, pareizāk, ka cilvēkbūtnes

spēj noteikt objektus, konceptus un informāciju caur pārējām piecām maņām un arīdzan caur inteliģenci un intuīciju.

Pēc šī apgalvojuma nepatiesuma apstiprināšanas, Juzors pievēršas Svētā Korāna pantiem, lai uzstādītu desmit apgalvojumus, kas atbalsta viņa pārliecību par Dieva eksistenci. Daži no pierādījumiem, ko viņš piedāvā, ir līdzīgi raksturā un saturā tipiskajiem argumentiem, ko teisti izmantojuši jau gadsimtiem. Piemēram, mūsu visuma smalko sarežģītību un ideju, ka kaut kas tik sakārtots, funkcionāls un skaists ir uzskatāms par neapgāžamu pierādījumu radītāja esamībai. Ārpus šiem tradicionālajiem argumentiem, Huzors izmanto arī citus pierādījumus no Svētā Korāna, primary dievišķa atbalsta solījumus visiem sūtņiem un praviešiem, kā arī pareģojumu patiesību un piepildīšanos kā pierādījumu, lai parādītu, ka Dievs pastāv. Tieši, pārliecinoši un izvērsti, *Desmit Dieva eksistences pierādījumi* ir domas provocējošs lasāmgabals, kas liks lasītājam kārtējo reizi lauzīt galvu pār šo svarīgāko no jautājumiem.

Šī eseja pirmoreiz itka publicēta 1913. gada martā, žurnālā *Taṣhīz-ul-Azhān* ar virsrakstu دس دلائل ہستی باری تعالیٰ (*Das Dalail Hasti Bari Ta'ala*), pirms atkārtota izdevuma *Anwar-ul-Uloom* pirmajā sējumā.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ¹

أَفِي اللَّهِ شَكُّ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ²

Desmit Dieva eksistences pierādījumi

No visiem iebildumiem, ko pret reliģiju pašreizējā laikmetā izvirza materiālistiskā pasaule, visspēcīgākie ir tie, kas saistīti ar Dieva eksistenci. Elku pielūdžēji saista elkus ar Dievu, bet viņi vismaz tic Viņa eksistencei. No otras puses, ateisti noraida pašas domas par dievību. Mūsdienu zinātnes pamati balstās uz novērošanas principu; tāpēc ateisti apgalvo, ka, ja Dievs ir, Viņš būtu viņiem jāparāda, citādi viņiem nav iespējams Viņam ticēt. Modernisms ir iznīcinājis Svētā Dieva jēdzienu no lielākās daļas mūsu jaunatnes. Simtiem universitāšu studentu, absolventu un citu šādu profesionāļu novēršas no pārliecības par Viņa eksistenci un ar katru dienu viņu skaits pieaug. Turklāt tūkstošiem citu cilvēku nav ticības Dievam, lai gan viņi to publiski neatzīst, baidoties no sabiedrības ietekmes. Tāpēc es jau sen esmu izlēmis, ka, ja Dievs

¹ Allāha iejūtīgā, žēlsirdīgā vārdā. Mēs pielūdzam Allāhu, augstāko, brīnišķo, un mēs lūdzam Viņa svētību pār Viņa Svēto Sūtnisi. [Izdevēji]

² Vai tev ir šaubas par Allāhu, debess un zemes Veidotāju? Surah Ibrahim, 14:11 [Izdevēji]

mani svētī ar šo iespēju, es rakstīšu un publicēšu īsu rakstu par šo tematu, cerot, ka no tā gūs labumu dažas laimīgas dvēseles.

Ateisti galvenokārt apgalvo, ka ticētu Dievam, ja Viņu varētu ieraudzīt. Es esmu dzirdējis šo argumentu daudz reiz iepriekš, un tas mani vienmēr pārsteidz, jo cilvēki uztver dažādus fizisko īpašību veidus caur dažādām maņām; piemēram, [dažas īpašības uztver caur] redzi, citas caur pieskārienu vai smaržu, vai skaņu vai garšu. Lai nu kā, krāsa tiek atpazīta caur redzi, nevis pēc smaržas, pieskāriena vai garšas. Tātad, ja cilvēks liegtu savu eksistenci, pamatojoties uz to, ka nevar to saskatīt, izmantojot skaņu, vai viņi netiktu uzskatīti par muļķiem? Tāpat skaņa pati par sevi tiek uztverta ar dzirdi. Un atkal - vai tad cilvēkam nebūtu muļķīgi uzstāt, ka viņš ticēs, ka kāds spēj runāt, tikai kad būs ieraudzījis viņu balsi? Arī smaržvielas ir pazīstamas caur smaržu izjūtu; tomēr, ja kāds apgalvo, ka viņi varētu pieņemt rozes aromāta patiesību tikai tad, ja vien varētu to pagaršot, vai šādu cilvēku varētu uzskatīt par erudītu un inteligentu? Savukārt tādas garšas kā salds, skābs, rūgts, sāļš un tā tālāk ir pazīstamas pēc garšas, un tās nekad nevar atpazīt pēc smaržas. Tāpēc nav nepieciešams neticēt tam, ko nevar redzēt, un pieņemt tikai to, kas ir redzams ar neapbruņotu aci. Lai to izdarītu, vajadzētu noliegt rozes smaržu, laima krāšņumu, medus saldumu, alvejas rūgtumu, dzelzs cietību un cilvēka balss skaistumu; neviena no šīm parādībām netiek uztverta caur redzi, drīzāk caur smaržu, garšu, pieskārienu un skaņu. Tādējādi apgalvojums, ka ir jāredz Dievs, lai ticētu Viņam,

ir smagi maldīgs. Vai šādi noliedzēji atpazīst rozes smaržu vai medus saldumu caur redzi? Ja nē, kāpēc viņi uzstāj uz redzi kā noteicošo faktoru ticībai Dievam?

Vēlreiz, ir vairākas cilvēka ķermeņa daļas, kuru klātbūtni mēs apliecinām, tās neesot apskatījuši, un patiesībā mēs esam spiesti atzīt to eksistenci. Vai cilvēki tic sirdij, aknām, smadzenēm, zarnām, plaušām un liesai tikai tad, kad viņi tos ir redzējuši, vai arī viņi tos atzīst citādi? Ja cilvēks censtos aizvākt savus orgānus cerībā, ka spēs tos saskatīt un pierādīt, ka šie orgāni pastāv, viņi nomirtu, pirms vēl būtu iespēja tos redzēt.

Līdz šim es minēju piemērus, kas parāda, ka ne visi objekti tiek atzīti tikai pēc skata, bet daži tiek uztverti pēc piecām maņām. Tagad es pievērsīšos tām parādībām, kas ir zināmas nevis tieši caur piecām maņām, bet ar citādiem līdzekļiem. Piemēram, prāta, intelekta un atmiņas pastāvēšana ir visu pieņemta patiesība, kuru neviens pasaulē nenoliedz; tomēr vai kāds jebkad ir redzējis šo intelektu, dzirdējis, nogaršojis vai saodis to? Kā tad tika atzīts intelekts un kā tika noskaidrota atmiņas esamība? Ir arī spēks: spēja, kas piemīt visām būtnēm, gan spēcīgām, gan vājām. Bet, vai kāds ir kādreiz redzējis, dzirdējis, [saodis], aizskāris vai nogaršojis to? Un kā tad tika nostiprināta spēka pastāvēšana? No tā var viegli saprast, pat vismuļķākais no cilvēkiem, ka šādas parādības nosaka nevis mūsu jutekļi, bet gan to iedarbība. Piemēram, kad mēs redzam, ka cilvēkiem vajag kādu laiku, lai atrisinātu dažādas problēmas, kas viņus skar, ir redzams, ka viņu

iekšienē ir kaut kas tāds, kas viņiem ir palīdzējis tajā brīdī; mēs to saucam par inteligenci. Tādējādi intelekts netiek atklāts tieši caur piecām maņām. Tās fundamentālo patiesību nosaka tās radīto brīnumu pieredzēšana. Tāpat, ja cilvēks nes smagu kravu, ir skaidrs, ka viņiem piemīt kāda spēja, kas ļauj pacelt svaru vai fiziski manipulēt ar vājāku objektu; mēs to saucam par spēku vai jaudu.

Attiecīgi, jo apstrādātāka un smalkāka ir kāda lieta, jo grūtāk uztverama tā ir napbruņotai acij. Tās eksistence ir zināma caur tās iedarbību nevis to ieraugot, sasmaržojot, nogaršojot vai pieskaroties tai.

Tāpēc, cenšoties noteikt Allāha Augstā, kas ir vissmalkākais no visiem, eksistenci ir nepamatoti noteikt ierobežojumus nosacījumus, lai ticētu Viņa eksistencei, piemēram, ka Viņa eksistenci var sasniegt tikai caur acīm. Vai kāds ir redzējis elektrību? Un tomēr – vai ir iespējams noliegt elektroenerģijas patiesumu, kad telegrammas ar to tiek sūtītas, mašīnas ar to tiek darbinātas, un spuldzes ar to iedegtas? Mūsdienu pētījumi par ēteru ir uzsākuši daudzus atklājumus eksaktajās zinātnēs, bet vai zinātnieki ir spējuši atklāt metodi, kā redzēt, dzirdēt, smaržot, aizkustināt vai nogaršot šo salikumu? Tomēr, ja kāds noliedz tā eksistenci, nevar izskaidrot, kā saules gaisma sasniedz zemi. Tāpēc šādos apstākļos [ateistiem] ir nepareizi lūgt ieraudzīt Dievu, lai ticētu Viņam. Allāhs Augstākais noteikti ir redzams, bet viņu var novērot tikai tādas acis, kas spēj Viņu redzēt. Tiem, kas vēlas

skatīties uz Viņu, Dievs stāv pasaulei priekšā caur Viņa spēku un varu, un par spīti tam, ka tiek slēpts, Viņš ir visredzamākais no visa. Dievs Visvarenais to skaidro Svētajā Korānā šādos īsos, tomēr nesalīdzināmos vārdos:

لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ ۖ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ ۖ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ³

Allāha Augstākā būtne ir tāda, ka acis nespēj Viņu aizsniegt, bet Viņš sasniedz acis. Un viņš ir Nesaprotamais, Visu Zinošais

Šeit Allāhs Augstākais vērš cilvēku uzmanību uz to, ka acis nespēj saskatīt Viņu, jo Viņa būtne ir smalka, un vissmalkākos sīkumus nevar atšķirt pēc skata. Varu, inteligenci, dvēseli, elektrību un ēteri nevar saskatīt; kā gan cilvēka redze var iekļūt Dieva esības smalkumā?

Ņemot to vērā, kā gan cilvēki var redzēt Dievu un iegūt zināšanas par Viņa esību? Svētais Korāns saka:

وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ

Tas ir, Viņš pats sasniedz cilvēka aci, un, lai gan tā ir pārāk vārģa, lai iedziļinātos Viņa esības īstenībā, Dievs atklāj sevi cilvēkiem caur Viņa varu, spēku un viņa ideālo īpašību izpaušmi. Cilvēka acs nespēj saskatīt Viņu un tāpēc Viņš pats parāda sevi dažādos veidos, parādot savu bezgalīgo spēku un varu — vai nu ar bargiem sodiem, ar praviešiem, ar dievišķās žēlastības pazīmēm, vai ar lūgšanas pieņemšanu.

Ja pēc šī skaidrojuma Dieva eksistences patiesība joprojām ir

³ Surah Al-An‘am, 6:104 [Izdevēji]

atkarīga no novērojumiem un tiek teikts, ka neko nevar pieņemt, kamēr to neredz, tad gandrīz četras piektdaļas no pasaules parādībām nāktos noliegt. Un, pēc dažu filozofu domām, tā būtu taisnība visām parādībām, jo, pēc viņu uzskatiem, nekādi pasaulīgie objekti nav uztverami tieši, var tikai novērot tikai to īpašības.

Tagad es mēģināšu izklāstīt tos pierādījumus, kas apliecina Dieva eksistenci un stiprina cilvēkus pārliecībā, ka viņiem ir radītājs un viņi nav pašradīti.

PIRMAIS PIERĀDĪJUMS

Saskaņā ar manu pārliecību, ka Svētais Korāns ir izrunājis visus būtiskos veidus, kā sasniegt garīgo progresu, es, Dievam esot vēlīgam, skatīšos uz pantiem tikai iesniedzot pierādījumus Dieva eksistencei.

Ņemot vērā to, ka pirmais jutekliskais piedzīvojums, ko guvis jaundzimušais bērns pasaulē, ir caur skaņu, mans sākuma pierādījums izrietēs no skaņas.

Svētajā Korānā Dievs saka:

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى^{١٥} وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى^{١٦} بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ
الدُّنْيَا^{١٧} وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَابْقَى^{١٨} إِنَّ هَذَا لَنَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى^{١٩}
صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى^{٢٠}

Patiesi, patiesi gūst panākumus un gūst panākumus, tas, kurš attīra sevi un sludina sava Kunga vārdu, kurš ne tikai izsaka verbālu paziņojumu, bet arī iesaistās pielūgšanā, lai ar savu rīcību apliecinātu savu pārliecību. Bet jūs dodat priekšroku šīs pasaules dzīvei, turpretī pēcsaule ir labāka un ilgstošāka. Un tas nav arguments, ko piedāvā vien Svētais Korāns; drīzāk tas ir tas, kas mācīts iepriekšējos rakstos, tādējādi Ābrahāma un Mozus Svētie raksti sniedza pasaulei šo pašu mācību.

Šajā pantā Allāhs Augstākais izvērza argumentu Svētā Korāna

⁴ Surah Al-A'la, 87:15-20 [Izdevēji]

pretiniekiem, ka tie, kuri atmet savtīgas vēlmes, kuri apstiprina Dieva eksistenci un parāda [sevi] esam par Viņa īstajiem kalpiem, vienmēr gūst uzvaru un panākumus. Un pierādījumi par labu šai mācībai ir tās kopība starp visām pagātnes reliģijām.

Un tāpēc Dievs kristietības, jūdaisma un Mekas pagānisma - dominējošo reliģiju sekotājiem – veic izšķirošo argumentu, kas ir tas, ka Abrahamasa un Mozussa mācība, ko viņi visi pieņem, ir viena un tā pati mācība. Tāpēc princips, ka [Dievam mīlie vienmēr ir panākumiem svētīti] un visu reliģiju vienprātīgā piekrišana šai mācībai un šīs patiesības visuresamība starp visām tautām ir lielisks Dieva pastāvēšanas pierādījums.

Jo vairāk domā par šo argumentu, jo pārliecinošāks un patiesāks tas šķiet. Patiesībā visas pasaules reliģijas ir vienisprātis par tādas būtnes eksistenci, kas ir visuma radītājs. Lai gan var būt atšķirības doktrīnās un ticējumos ģeogrāfisko un nejaušo nošķiršanos dēļ, visas ticības vispārēji pieņem Dieva eksistenci pat tad, ja tās atšķiras sīkumos, piemēram, izpratnē par Viņa īpašībām. Visas lielākās mūsdienu reliģijas- islāms, kristietība, jūdaisms, budisms, sikhisms, hinduisms un zoroastriānisms - tic Vienam Dievam, Elohimam, Paramešvaram, Paramatmam, Satguru vai Jezdanam.

Arheoloģiskie pierādījumi liecina arī par to, ka pat tās reliģijas, kas tagad tiek uzskatītas par izmirušām, ir monoteistiskas (pēc to būtiskajām iezīmēm); vai tās atrastas tālu no Amerikas, Āfrikas mežiem, vai arī Romā, Anglijā, Javas-Sumatru, Japānā, Ķīnā,

Sibīrijā vai Mandžūrijā. Kā radās šī uzskatu harmonija, un kurš informēja Amerikas iedzīvotājus par Indijas tautu un uzskatiem, un kas Ķīnas tautai stāstīja par afrikāņu uzskatiem? Agrāk [transporta līdzekļi un sakaru līdzekļi, piemēram,] vilcieni, telegrammas un pasts neeksistēja, kā tas ir tagad, un nebija arī lidmašīnu vai lielu kuģu, kas regulāri ceļo šurpu turpu. Braucieni parasti notika ar zirgu vai mūļiem, un tā laika buru kuģiem bija vajadzīgi mēneši, lai pabeigtu reisus, kas tagad ilgst tikai dažas dienas. Šajā laikā pasaules plašumi palika neskarti. Kā var panākt vienprātību par šo īpašo pārliedību starp šķirtajām un attāļajām dažādu izpausmju un kultūru kopienām? Ir grūti pat vien diviem cilvēkiem vienoties par kaut ko tādu, kas ir safabrics; tas, ka tik daudzas valstis un valstis ir panākušas vienprātību par vienotu principu, bez jebkādiem līdzekļiem, lai apmainītos ar savām idejām, ir pierādījums šīs pārliedības patiesīgumam, ko noslēpumaini atklājis islāms un kas pagātnē ir izteikts visu valstu un nāciju tautām. Vēsturnieki piekrīt, ka tad, ja apgalvojumu [vai avotu] ir apstiprinājuši dažādu [seno] kopienu hroniķi, tas būtu jāuzskata par autentisku. Tāpēc, kad simtiem un tūkstošiem cilvēku ir vienojušies par šo fundamentālo uzskatu, kāpēc lai nebūtu jāsamierinās ar to, ka viņi tai tic caur kaut kādu [dievišķu] manifestāciju?

OTRAIS PIERĀDĪJUMS

Otro pierādījumo, ko sniedz Svētais Korāns var atrast sekojošos pantos:

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَى قَوْمِهِ^٥ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّسَاءِ^٦
إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ^٧ ۝ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ^٨ كُلًّا هَدَيْنَا^٩ وَنُوحًا
هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَى وَ
هَارُونَ^{١٠} وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ^{١١} ۝ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَى وَعِيسَى وَإِلْيَاسَ^{١٢} كُلًّا مِّنَ
الصَّالِحِينَ^{١٣} ۝ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيُوسُفَ^{١٤} وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ^{١٥}

Dažus pantus vēlāk Dievs saka:

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَّتْهُمْ أَفْتَدَهُ^{١٦}

Tas ir:

Mūsu pārlicība, ko Mēs iedevām Ābrahāmam pret viņa tautu. Mēs paaugstinām pakāpē kuru Mēs vēlamies. Tavs Kungs patiešām ir Vieds, Visu zinošs. Un mēs viņam iedevām Īzaku un Jēkabu; katrs no tiem bija Mūsu labi vadīts, un Noasu Mēd vadījām pareizi pirms laika, un no viņa bērniem Dāvidu un Zālamanu un Jebu un Jāzepu un Mozu un Āronu. Tā Mēs atalgojam tos, kur idara labu. Mēs vadījām Zakariju un Jāni, un Jēzu, un Eliasu; katrs no viņiem bija no tikumīgajiem. Un Mēs vadījām arī Išmaēlu un Elišu, un Jonasu, un Lotu; un

⁵ Surah Al-An'am, 6:84-87 [Izdevēji]

⁶ Surah Al-An'am, 6:91 [Izdevēji]

Mēs katru pacēlām augstāk par sava laikmeta cilvēkiem.

Un tad:

Šie ir tie, kurus Allāhs vadīja labi, tad sekojiet viņiem to vadībā.

Ar šiem pantiem Dievs Visvarenais jautā, vai daudzo taisnīgo cilvēku liecības būtu jāpieņem un jādod priekšroka vai nu neinformētiem cilvēkiem, kuru godīgumu nevar salīdzināt ar pirmajiem. Ir skaidrs, ka tiem, kas ar savu raksturu un uzvedību ir apliecinājuši savu taisnīgumu un dievbijību un izvairījušies no grēkiem un nepatiesībām, vajadzētu būt uzticamiem. Tāpēc ikvienam ir pienākums sekot viņiem un noraidīt viņu pretiniekus. Tādējādi mēs varam redzēt, ka visi tie, kuri pagātnē ir izplatījuši labestību un ar savu rīcību pierādījuši savas dievbijības patiesību pasaulē, ir liecinājuši par būtnes eksistenci, kas dažādās valodās ir pazīstama kā Allāhs, Dievs vai Paramešvara. Indijā mums ir piemērs ar taisnīgiem indivīdiem, tādiem kā Ramahandrāssas un Krišnasas, Irānā ir Zoroastrasas taisnīgums, Ēģiptē bija taisnīgs viens, ko sauca Mozusas, tad taisnīgais Jēzusas no Nācaretes un taisnīgā Nanakrhaas no Pundžabi, un galu galā mums ir Augstākais Taisnīgo Vadonis un Arābijas Gaisma, Muhameds izvēlētais kuram viņa jaunībā deva palamu Taisnīgais un kurš teica: فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا “Es [visu] savu dzīvu dzīvoju starp jums, vai jūs varat pierādīt kaut vienu melu pret mani?”⁷ un

⁷ Surah Junus, 10:17 [Izdevēji]

viņa ļaudis to nenoliedza. Visi šie indivīdi un vēl tūkstošiem piedevām laiku pa laikam ir parādījušies pasaulē un vienā laidā deklarējuši, ka ir viens Dievs. Ne tikai to vien, viņi arī apgalvo, ka ir tikušies ar Viņu un runājuši ar Viņu. Pat vislielākie filozofi, kas nepārprotami ir atstājuši savu vietu pasaulē, nevar uzrādīt sasniegumu, kas atbilst pat tūkstošdaļai no sasniegumiem, ko sasnieguši šie taisnīgie indivīdi. Patiesībā, ja šīs divas personas tiktu salīdzinātas viena ar otru, tad ārpus viņu izteicieniem, līdzības ar darbiem filosofu tiktu atrastas maz. Kā gan šie filozofi var sacensties ar taisnīgajiem attiecībā uz viņu patiesīguma un dievticības pierādīšanu? Viņi māca cilvēkus būt godīgiem, bet paši neizvairīties no maldības. Turpretī tie [taisnīgie cilvēki], ko es minēju, ir pārcietuši lielas ciešanas patiesības labad un ne mirkli nav vīlušies savos spriedumos. Tikuši gatavoti plāni, kā viņus nogalināt; viņi bija spiesti doties trimdā; daudzi mēģināja viņus pazemot tirgus vietās un ielās; un visa pasaule pārgrieza savas saites ar viņiem, tomēr viņi palika nelokāmi savos uzskatos un neizmantoja melus kā līdzekli sevis aizsargāšanai. Viņu rīcība, neiecietība pret materiālo pasauli, atteikšanās no pārmērības parādija, ka viņi ir pašreizējās dzīves indivīdi, kuru darbus nemotivē savtīgas vēlmes. Tāpēc, kad tik patiesi un stalti cilvēki, vienā balsī apgalvojuši, ka ir tikušies ar Dievu, dzirdējuši Viņa balsi un novērojuši Viņa izpausmes, kāds gan būtu iemesls noliegt viņu apgalvojumus? Mēs pieņemam pat zināmu meļu kopīgās liecības un uzskatām tās par patiesām. Tāpat mēs pieņemam ziņojumus,

ko lasām avīzēs, lai gan mums nav zināmi apstākļi tiem, kas tos uzrakstījuši. Tomēr šķiet, ka, neskatoties uz to, mēs negribam ticēt šim taisnības vārdam. Cilvēki apgalvo, ka ir pilsēta, ko sauc par Londonu, un mēs piekrītam; ģeogrāfi raksta, ka Amerika ir kontinents, un mēs pieņemam šo patiesību; ceļotāji saka, ka Sibīrija ir liels, mazapdzīvots reģions, un mēs to nenoliedzam. Kāpēc? Jo daudzi cilvēki ir snieguši liecības, atbalstot šos faktus. Mēs ticam viņiem, neskatoties uz to, ka mēs nezinām šo cilvēku apstākļus un to, vai viņi ir melu vāceles vai godprātīgi ļaudis. No otras puses, tie, kas sniedz liecības par Visvarenā Dieva eksistenci, ir tādi, ka viņu godīgums ir tikpat acīmredzams kā dienas gaisma un viņi pasaulē uzstāda savu patiesību, maksājot ar savas bagātības, savas dzīves, savas dzimtenes un pat sava goda cenu. Ir ārkārtīgi negodīgi pieņemt ceļotāju un ģeogrāfu apgalvojumus un vienlaikus atspēkot šādu dievbijīgu cilvēku apgalvojumus. Ja Londonas eksistenci var konstatēt ar dažu cilvēku liecībām, kāpēc Dieva eksistenci nevar līdzīgi autentificēt, izmantojot tūkstošiem taisnīgo cilvēku liecības?

Īsi sakot, nekādā gadījumā nevar atspēkot to tūkstošu godprātīgo un taisnīgo cilvēku liecības, kuri ir bijuši liecinieki Dieva eksistencei, pamatojoties uz viņu personīgajiem novērojumiem. Ir interesanti, ka tad, kad tie, kas ir dalījušies šajā pieredzē, ir vienprātīgi apgalvojumā par to, ka ir Dievs, citi, kuriem nav izpratnes par garīgumu, joprojām aicina cilvēkus noraidīt savus apgalvojumus, lai gan saskaņā ar [noteiktajiem]

principiem attiecībā uz liecību sniegšanas procesiem, ja divi vienlīdzīgas godprātības liecinieki sniedz [konfliktējošas] liecības, tad aculiecinieka liecības tiks pieņemtas pār otru, pamatojoties uz to, ka, kamēr tas ir iespējams, ka pirmais neko nav redzējis, būtu muļķīgi psecināt, ka pirmais nav pieredzējis neko, bet pats pieņēmis, ka ir gan. Tāpēc to cilvēku liecība, kuri apgalvo, ka redzējuši Dievu, stāv pāri tiem, kuri noliedz Viņu.

TREŠAIS PIERĀDĪJUMS

Trešais pierādījums, ko var izvilkt no Svētā Korāna, ir tas, ka cilvēka daba pati par sevi ir pierādījums Dieva Visvarenā eksistencei, jo ir daži ļaunumi, kurus cilvēka daba pēc būtības noniecina. Piemēram, nonākšana incesta attiecībās ar māti, māsu vai meitu; saskarsme ar urīnu, ķermeņa ekskrementiem vai citiem tamlīdzīgiem netīrumiem; netaisnība un, patiešām, visas citas lietas, no kurām atkāpjas pat ateisti. Kāpēc lai tā būtu taisnība, ja nav Dieva? Ja Dieva nav, kāpēc vīrieši nošķir savas mātes, māsas un citas sievietes; kāpēc viņi uzskata melošanu par nepareizu; ar kādu kritēriju viņi vērtē iepriekš minētās lietas, lai tās būtu pretīgas? Ja viņu sirdis nav aplaimotas ar augstāku varu, kāpēc viņi to dara? Taisnīgumam un netaisnībai būtu jābūt vienānai vērtībai, un tiem jārikojas brīvi saskaņā ar savām iekšējām vēlmēm. Kas ir šis dievišķais likums, kas valda pār cilvēku sirdīm un valda pār to, ka pat tad, ja ateists to noliedz ar saviem vārdiem, viņš nevar atbrīvot sevi no savas raksturīgās būtības un no grēcīgās rīcības nosodījuma vai vismaz no izvairīšanās tās atklāt, ir personisks pierādījums tam, ka sirdī viņš baidās atbildēt karalim pat tad, ja noliedz viņa suverenitāti? Svētajā Korānā Allāhs Augstākais saka:

لَا أَقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ۖ وَلَا أَقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ۖ⁸

Proti, cilvēki maldīgi domā, ka nav ne dieva, ne galīgas grēku

⁸ Al-Qiyamah, 75:2-3 [Izdevēji]

tāmes, kad patiesībā Dievs tam ir parādījis divus pierādījumus. Pirmkārt, visām lietām jāsatiekas ar Pestīšanas dienu, kurā tiek izlemtas viņu lietas. Labais sastopas ar labo un ļaunais ar ļaunumu. Ja nav dievības, kāpēc ir tā, ka tiek izdalīta atlīdzība un sods? Un tie cilvēki, kas noliedz Pestīšanas dienu, varētu vēl pieredzēt, ka tiesas spriedums sākas šajā pašā dzīvē. Piemēram, laulības pārkāpējiem ir lielāka iespēja saslimt ar sifilisu un gonoreju nekā precētiem cilvēkiem, lai gan abi veic to pašu darbību. Otrs pierādījums ir pašapsūdzošā dvēsele. Proti, cilvēka paša sirdsapziņa spēj atšķirt grēku un identificēt, kad kaut kas nav kārtībā vai ir ļauns. Pat ateisti atzīst laulības pārkāpšanu un nepatiesumu par pārkāpumu un neturas pie augstprātības un greizsirdības kā tikumiem. Kāpēc tā? Galu galā viņi neievēro nevienu reliģisko likumu. Tā vietā viņu sirdīm riebjas daži darbi, sirdij tā ir, jo tā atpazīst, ka tā saskarsies ar noteiktu rīcību no augstākas būtnes, pat ja tā nespēj izteikt šo viedokli vārdos. Atbalstot šo ideju, kādā citā Svētā Korāna vietā Dievs saka:

فَالْهَمَّاهُ فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا⁹

Un Viņš atklāja tam kas ir slikts tam un kas ir labs tam.

Tādejādi iekšēja patiesā un sliktā izjūta ir brīnišķīgs pierādījums Dieva eksistencei. Bez Dieva nav iemesla kategorizēt dažādas lietas labās un amorālās. [Šādā gadījumā] cilvēki darītu ko vien vēlas, [nedomājot par to, kas ir labs vai slikts].

⁹ Al-Šams, 91:9 [Izdevēji]

CETURTAIS PIERĀDĪJUMS

Ceturto pierādījumu, ko Svētajā Korānā atrodam Dieva eksistencei ir sekojošs:

وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنتَهَىٰ ۖ وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَىٰ ۖ وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتٌ وَأَحْيَا ۖ^(٤٤)
وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ۖ مِن نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ ۖ^(٤٥)¹⁰

Tas ir, Dievs ir devis praviešiem atziņu, ka visam ir galīgas beigas ar Viņu. Visa laime un bēdas nāk no Viņa, un Viņa rokās ir dzīvība un nāve. Tas ir Viņš, kas radīja gan vīriešus, gan sievietes no piliena šļaksta.

Šajās vārsnās Allāhs Augstākais vērš cilvēku uzmanību uz to, ka katrai darbībai ir savs veicējs. Ir skaidrs, ka gadījumā, ja notiek kāda darbība, ir kāds šī akta izpildītājs. Tādējādi, ja cilvēki apdomājas par Visuma darbu, viņi nonāks pie secinājuma, ka visu galu galā ir izraisījis Dievs, kas ir visu galvenais vai pirmais cēlonis, un pēc Kura pavēles viss notiek. Tāpēc Dievs cilvēkiem atgādina par viņu sākotnējo stāvokli un saka, ka viņi ir radīti no kaut kā [tik nenožīmīga kā] spermas piliena, un, jo tālāk viņi atsedz savu rašanos, jo nenožīmīgāki viņi kļūst, tāpēc viņi nevarēja būt paši viņu radītāji. Nav iespējams radīt bez radītāja, un cilvēki nav savas eksistences izraisītāji, kā tas ir redzams no viņu progresa no vājuma stāvokļa līdz [spēka stāvoklim]; tāpēc, ja cilvēki nav savas radības ierosinātāji pašreizējā stāvoklī, kā gan

¹⁰ Surah An-Nadžm, 53:43-47 [Izdevēji]

viņi var būt tik vājā stāvoklī? No tā ir jāpieņem, ka cilvēkbūtnes ir cēlušās no neatkarīga radītāja, kura spēks ir absolūts un kura spējas ir bezgalīgas.

Tādējādi, kad kāds pārdomā cilvēku pakāpeniskās attīstības cēloņus, šīs attīstības iemesli kļūst arvien nemanāmāki, līdz brīdim, kad visas pasaulīgās zināšanu formas nesniedz nekādu papildu skaidrojumu vai ieskatu [šajos attālajos cilvēka pastāvēšanas posmos]. Šeit ir runa par to, ka Dieva roka tiek pielikta, un visiem zinātniekiem galu galā ir jāatzīst, ka visam ir kulminācijas punkts un, ka galējais gals ir pie būtnes, kuru nespēj izprast cilvēka intelekts, un šis gals ir Dievs. Tas ir vienkāršs arguments, ko var saprast pat visneizglītotākie cilvēki.

Runā, ka kāds reiz jautājis beduīnam, kādi pierādījumi viņam ir par Dieva eksistenci. Beduīns atbildēja: ja viņš mežā ieraudzīs kameļu mēslus, tad varēs pateikt, ka garām ir pagājis kameļis. Tāpēc, novērojot brīnišķīgo Visuma radīšanu, kāpēc gan viņš nevarētu atzīt, ka ir kāds pēdējais radītājs. Cik patiesa un dabiska reakcija. Ja cilvēki prāto par radīšanas izcelsmi, tas liek viņiem pieņemt būtni, kas ir visu lietu galvenais radītājs.

PIEKTAIS PIERĀDĪJUMS

Lai gan līdzīgs dabā, piektais pierādījums, ko izsaka Svētais Korāns Dieva eksistences labā ir daudz stingrāks sava argumentatīvā spēka ziņā. Allāhs saka:

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۝ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ
وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۚ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ۝ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ
سَمَوَاتٍ طِبَاقًا ۚ مَا تَرَىٰ فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِن تَفَوُّتٍ ۚ فَارْجِعِ الْبَصَرَ ۚ هَلْ
تَرَىٰ مِن فُطُورٍ ۝ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا
وَهُوَ حَسِيرٌ ۝¹¹

Svētīts ir Viņš, kura rokā ir karaļvalsts, un Viņam ir vara pār visām lietām; Tas, kurš radījis nāvi un dzīvi, Kurš var tevi pārbaudīt-kurš no jums vislabākos darbus veic; un Viņš ir Visvarenākais, Visžēlsirdīgākais. Kurš harmonijā radījis septiņas debesis. Nekādu nesaskanību tu nevarēsi saskatīt Devīgā Dieva radībā. Tad paskatieties vēlreiz: Vai redzi kādu kļūdu? Nu, paskaties vēlreiz, jūsu skats atgriezīsies vien apjucis un noguris.

Ir tādi, kas saka, ka viss Visums ir radies nejauši, ar matēriju, kas spontāni veidojas, lai visu pārvērstu par esību. Viņi pievēršas zinātnei, lai parādītu, ka ir iespējams, ka pasaule ir sanākusi kopā un rotē uz tās ass viena pati, bez kāda [kas to uzturētu un] liktu tai

¹¹ Surah Al-Mulk, 67:2-5 [Izdevēji]

griezties. Tomēr iepriekš norādītajās vārsnās Allāhs Augstākais atbild uz šo apgalvojumu, sakot, ka nekad nav nekādas sistēmas tām lietām, kas rodas nejauši, drīzāk tās iezīmē nekārtības. Glezna ir veidota, izmantojot dažādas krāsas, bet, ja tās bezmērķīgi tiktu izšļakstītas uz audekla, vai attēls vēl aizvien parādītos? Tāpat arī mājas tiek izgatavotas no ķieģeļiem; tomēr, ja ķieģeļu grupa tiktu izmesta kopā, vai ēka joprojām tiktu veidota? Pat ja ir teorētiski pieņemts, ka dažas lietas rodas no nejaušības, Visuma sistēma un darbības ir tādas, ka neviens nevar secināt, ka tās ir izveidojušās pašas par sevi. Pieņemsim, ka zeme patvaļīgi izveidojās no matērijas un cilvēcei ir savas izcelsmes iespējas, bet pat tad, kad tiek rūpīgi aplūkota cilvēka radība, nav iespējams secināt, ka šāda ideāla ģenētika varētu rasties no nejauši.

Savā vispārējā pasaules pieredzē mēs atklājam, ka noteiktas objektu īpašības vai īpašības noved pie to radītāja. Kad cilvēks apskata izcilu mākslas darbu, viņš atzīst, ka to ir radījis prasmīgs mākslinieks, un, kad cilvēks lasa smalku literatūru, viņš spēj ieraudzīt, ka to ir izgatavojis izcils rakstnieks. Jo saskaņotāks šāds darbs, jo uzskatāmāks kļūst tā veidotāja vai rakstnieka diženums un krāšņums. Kā tad cilvēki var iedomāties, ka šāda skaisti sakārtota pasaule radusies patvaļīgi un pati no sevis?

Kādu brīdi apdomājiet, ka tur, kur cilvēki ir apveltīti ar attīstības spējām, viņiem ir dots arī intelekts, lai viņi savas domas varētu pārvērst darbībā. Turklāt, tā kā cilvēkiem ir jāstrādā sevis uzturēšanas labā, viņiem ir piešķirti tādi fiziskie ķermeņi,

kas ļauj viņiem pārvietoties, lai savāktu līdzekļus. Ja koki prasa barību no zemes, tiem ir dotas saknes, caur kurām tie spēj sevi pabarot; ja lauvas ir gaļēdāji dzīvnieki, tām ir doti nagi, ar kuriem medīt medījumu; ja zirgi un govīs ēd zāli, tad tās ir darinātas ar kakliem, kas var viegli noliekties un plūkt to; un ja kamieļiem bija paredzēts ēst ērkšķus un koku lapas, tad tiem tika dots garš kakls. Vai šāda [sarežģīta] sistēma radās patvaļīgi? Vai iespējams saskatīt, ka kamieļiem būtu nepieciešami gari kakli, lauvām vajadzēs nagus, kokiem vajadzēs saknes un cilvēkiem vajadzēs kājas? Vai ir ticams, ka parādības, kas rodas no nejaušības, radīs tik nevainojamu dizainu?

Tad, ja cilvēkiem tika dotas plaušas, viņiem tika nodrošināts arī gaiss, ko elpot; ja viņu dzīvība bija atkarīga no ūdens, tad arī tas tika piešķirts viņiem caur sauli, mākoņiem [un visām citām hidroloģiskā cikla daļām]; ja viņiem tika dotas acis, tad, lai palīdzētu viņiem funkcionēt saules stari arī pastāv, lai viņi varētu redzēt; ja tiem tika dotas ausis, tad tika radītas patīkamas skaņas, lieliski ēdieni tika darīti pieejami līdz ar mūsu mēlēm un smaržas, lai stimulētu mūsu degunus. Iespējams, ka mūsu plaušas ir nejauši radušās, bet kas tad radīja skābekli? Varētu pieņemt, ka nejaušības rezultātā mēs ieguvām acis, bet cik liela ir iespēja, ka saule parādīsies miljoniem jūdžu attālumā, lai ļautu tām pienācīgi funkcionēt. Iespējams, ka mūsu ausis radās veiksmes pēc, bet kāda vara gan radīja skaņu, ko varam dzirdēt; mēs varam pieņemt, ka suņi un lāči nejauši nonāca sniega klātās valstīs,

bet kā gan viņiem radās tik gari mati, ka tie pasargāja viņus no aukstuma; ja nejaušība radīja tūkstošiem slimību, tad tā arī radīja arī ārstniecības līdzekļus; nejaušība radīja nātres, kuras pie pieskāriena izraisīja arī niezēšanu, un tā arī radīja arī spinātus kā zāles

Ateistu nejaušība patiešām ir kaut kas dīvains. Tā paredzēja to lietu dzimšanu un atjaunošanu, kurām bija lemts mirt, bet nepiestiprināja reģeneratīvo ciklu tām lietām, kas neatbilst [ātrai] nāvei. Ja cilvēki nemirtu pēc savas dzimšanas, pasaule drīz būtu beigusies, tāpēc nāve viņiem ir nesaraujami piesaistīta. Kamēr debesu ķermeņiem kā saulēm, mēnešiem un planētām nav dzīves cikla.

Ne mazāk pārsteidzošs ir fakts, ka, tā kā saule un mēness ir ar spēcīgu gravitācijas pievilkšanas spēku, tie atrodas tik lielā attālumā viens no otra, lai nesadurtos. Vai tas viss neparāda, ka Visums ir radies no radītāja, kurš ir ne tikai zinošs (عَلِيمٌ), bet kuram ir bezgalīgas zināšanas? Viņa likumi ir tik nevainojami, tajos nav nekādu pretrunu vai nesakritības. Pat mani pirksti liecina par Viņa eksistenci. Ja, ar zināšanām, kas man ir sniegtas, man būtu iedoti lauvas nagi, es nekad nebūtu spējis rakstīt. Dievs deva lauvām nagus, nevis zināšanas, tāpat kā viņš deva man zināšanas un pirkstus, ar kuriem to pierakstīt.

Neskaitāmi eksperti un zinātnieki tiek nodarbināti dienu un nakti, lai palīdzētu uzlabot nāciju pārvaldību, tomēr laiku pa laikam viņi izdara tik bēdīgas kļūdas, ka nodara lielu postu

valstij un dažreiz izraisa tās sagraušānu. Tomēr, ja pieņemam, ka Visuma darbība ir radusies no nejaušības vien, ir divaini domāt, ka tūkstošiem inteliģentu prātu pieļauj kļūdas, bet nejaušība izdodas bez neveiksmēm. Patiesība ir tāda: ir šī Visuma radītājs, kurš ir meistars (مَلِكٌ) visā tā apjomā un plašumā. Viņš ir varens (عَزِيزٌ). Ja tas tā nebūtu, šāda noteiktība un dizains nekad nebūtu bijis redzams. Kā saka Svētais Korāns, pievērsiet acis uz visām pusēm, un tās kļūs nogurušas [no meklēšanas]; kārtība būs redzama visur. Tikumīgie saņem atlīdzību, kamēr ļaunie saņem sodu. Viss Visumā darbojas saskaņā ar tam uzticēto uzdevumu un ne mirkli neapstājas. Šis ir plašs temats, bet es beigšu diskusiju šeit. Tiem, kam dota gudrība, pietiek ar vienkāršu mājienu.

SESTAIS PIERĀDĪJUMS

Atbilstoši Svētajam Korānam, tie, kuri noliedz Allāhu Augstāko allaž saskarās ar pazemojumu, un arī ta sir to nepatiesības pierādījums, jo Allāhs allaž nes uzvaru Viņam uzticīgajiem un tie izbauda uzvaru pār saviem ienaidniekiem. Ja Dievs nepastāvētu, no kurienes nāktu viņa palīdzība? Tā farons teica Mozumas:

فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى ﴿١٢﴾ فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى ﴿١٣﴾

Tas ir, kad Mozusas prasīja faronam atdot sevi Dievam paklausībā, viņš augstprātīgi atbildēja “Kādam dievam? Tas esmu es, kurš ir dievs.” Tā Allāhs Augstākais nesa negodu pār viņu viņa dzīvē un pēc tās. Epizode ar faronu ir acīmredzama zīme, kas parāda kā tie, kuri netic Dievam allaž tiek pazemoti un nokaunināti. Vēl jo vairāk, neviens ateist nekad nav radījis [patiesu] karaļvalsti. Tieši otrādi, tie, kuri ir panākuši lieliskus iekarojumus un radījuši vēsturi, allaž ir darījuši to ar ticību Dievam. Vai pazemojums un sliktā veiksmē, kas seko neticīgajiem, un viņu nespēja izveidot sevi kā lielu pasaules nāciju, nav nozīmīgi?

¹² Saying, ‘I am your Lord, the most high.’ So Allah seized him for the punishment of the Hereafter and the present world. Surah An-Nazi‘at, 79:25-26 [Izdevēji]

SEPTĪTAIS PIERĀDĪJUMS

Septītais pierādījums Allāha Ekselentā eksistencei ir tāds, ka tie, kas tic un tic Viņam un ir patiesi savā pārliecībā, vienmēr gūst panākumus, un, par spīti citu naidīgumam, viņi necieš nelaimi. Tādi indivīdi kas [ir sūtīti], lai pievestu cilvēkus pieņemt Dieva eksistenci, ir parādījušies katrā valstī un tikušies ar tik lielu pretestības pakāpi, ka nav ar ko salīdzināt. Un tomēr - kādu ļaunumu pasaule spēja viņiem nodarīt? Vai tie, kas padzina Ramačandriņas atrada mieru un kādas bagātības atrada Ravana?¹³ Vai Ramačandrasas vārds nedzīvo tūkstošiem gadu un Ravanā vārds nomelnots uz mūžiem? Līdzīgi, ko gan saņēma Kaurava, noliedzot Krišnasas apgalvojumu-vai viņus neiznīcināja Kurukšētras cīņā?¹⁴ Imperators farons, kurš spieda izraēļus taisīt ķieģeļus, nostatīja sevi pret bezpalīdzīgo vīru vārdā Mozusas. Bet vai viņš spēja viņam kā kaitēt? Tā vietā farons noslika, kamēr Mozusas kļuva par karali. Visi zin kā pasaule pretojās Jēzumas un laime, kas vēlāk pie viņa atnāca arī ir labi pazīstama. Viņa ienaidnieki tika iznīcināti un viņa sekotāji kļuva par valstu

¹³ Episka poēma svētajos hindu Tāmājanas tekstos attēlo cīņu starp dievišķo princi Rāmu un dēmonu karali Ravanu. Ramajānā Ravana nozog Rāmas sievu Sītu, lai atriebtos Rāmai un viņa brālī. [Izdevēji]

¹⁴ Kurukšētras karš, zināms arī kā Mahabharātas karš, ir cīņa, kas attēlota sanskrita eposā no senās Indijas, Mahabharāts. Konflikts bija 18 dienu dinastiskās turpināmības cīņas starp diviem brālēnu atzariem, Kauravām un Pandavām, par Hastinapurānas troni. [Izdevēji]

valdniekiem. Mūsu kungs, pravietis Muhamedssa, vairāk par visiem izcēlās šajā pasaulē savas atdeves līmenī Svētā Dieva vārda izplatīšanā. Pat tik daudz, ka kāds eiropiešu rakstnieks ir komentējis, ka viņam bija delīrisks stāvoklis un no viņa lūpām nāca vien Dievs pasargi un Dieva vārds. Septiņas nācijas viņam pretojās, gan draugi, gan ienaidnieki bija pret viņu, bet tomēr šīs pasaules bagātības tika viņa roku iekarotas. Ja Dievs nepastāvēja, kurš gan viņam palīdzēja? Ja to visu izraisīja nejaušība, vajadzētu būt bijušam kaut vienam pravietim, kurš ieradās īstenot Dieva providenci, bet tika pasaules piesmiets. Tomēr visi, kas nākuši celt Dieva vārdu sastapušies ar cieņu un godu. Allāhs Visaugstākais Korānā saka:

وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٥﴾

Tie, kuri pieņem Allāhu un Viņa Sūtni un viņa draugu ticīgie var būt mierīgi, jo tie, kas tic Allāhā triumfēs.

¹⁵ Surah Al-Ma'idah, 5:57 [Izdevēji]

ASTOTAIS PIERĀDĪJUMS

Svētajā Korānā astotais atrodamais pierādījums tam, ka pastāv Allāhs, ir lūgšanas pieņemšana. Ikreiz, kad kāds cilvēks vēršas pie Viņa trauksmes stāvoklī, Dievs pieņem viņu lūgumus. Un tas nav specifiski jebkuram konkrētam vēstures periodam, tas attiecas uz visiem laikiem. Svētajā Korānā Allāhs Austākais saka:

وَ إِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ ۖ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ ۚ
فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ¹⁶

Kad Mani kalpi man jautā par Mani, saki: “Es esmu šeit un es esmu tuvu. Es atbildu uz lūgšanām, kad Man lūdzas. Tamdēļ viņiem vajadzētu pie Manis vērsties un ticēt Man, lai tie sekotu taisnīgam ceļam.”

Šeit cilvēks var jautāt, kā mēs varam būt pārliecināti, ka Dievs ir tas, kurš atbild uz šīm lūgšanām; kāpēc mēs nevaram pateikt, ka rezultātus, kas izriet no lūgšanas, cilvēki parāda paši sev, jo reizēm lūgšanas ir šķietami piepildījušās, un citreiz tās nav piepildījušās. Ja katra lūgšana būtu efektīva, šādu argumentu tomēr varētu izvirzīt, tomēr, izmantojot kādu lūgšanas piemēru, kā var secināt, ka tā tiek izpildīta ar dievību, nevis ar nejaušu notikumu sekām? Atbilde uz šo jautājumu ir tāda, ka patiesībā lūgšanas pieņemšanu pavada zīmes. Mūsu vadītājs, Hazrats

¹⁶ Surah Al-Baqarah, 2:187 [Izdevēji]

Mirza Gulams Ahmad no Kvādijas, Apsolītais Mesija un Mahdi^{as} ierosināja šādu testu kā Dieva Visvarenā eksistences pierādījumu. Viņš ieteica izvēlēties un iedalīt grupās pacientus, kas cieš no nopietnas slimības. Viens pacientu kopums būtu jāārstē un jāaprūpē ārstiem, bet viņš lūgtos otro daļu, un no tā var secināt, kuri pacienti izveseļojas labāk. Kādas šaubas gan var rasties šādā pārbaudē? Tāpēc viņš reiz lūdza Dievu par upuri suņa kodienam, ko bija skārusi trakumsērga. Kasauli¹⁷ ārsti atteicās viņu ārstēt un sniedza rakstisku paziņojumu, ka viņa stāvoklis ir neārstējams. Tomēr ar Apsolītās Mesijas lūgšanu palīdzību viņš atgriezās pie veselības, lai gan cilvēki, kurus sakož traks suns un kuri sākuši izrādīt neprāta pazīmes, reti no tā atgūstas. Tādējādi lūgšanas pieņemšana ir pierādījums faktam, ka ir tāda būtne, kas atbild uz lūgšanām. Turklāt šī parādība neaprobežojas tikai ar konkrētu laika periodu, drīzāk tādas instances var piedzīvot visos laikmetos. Lūgšana šodien atrod piepildījumu tieši tāpat kā agrāk.

¹⁷ Kasauli ir mazs kalnu ciemats Indijas štata Himačal Pradeš ziemeļos [Izdevēji]

DEVĪTAIS PIERĀDĪJUMS

Svētajā Korānā atrodamais Dieva eksistences devītais pierādījums ir atklāsme. Lai gan es to esmu iekļāvis sarakstā devītajā vietā, patiesībā tas ir lielisks pierādījums, ļoti pārliecinoši apliecina Dieva Visvarenā eksistenci. Allāhs Augstākais saka:

يُمَيِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ¹⁸

Allāhs Ekselents stiprina ticīgos ar vārdiem, kas ir stingri nostiprināti gan tagadējā dzīvē, gan aizsaulē.

Tāpēc, kad Allāhs Augstākais runā ar lielu skaitu cilvēku visos laikmetos un periodos, kā vgan iņa eksistencei var atrast noliegumu? Un ne jau tikai tāpēc, ka viņš runā ar Viņa praviešiem un ziņnešiem, bet viņš runā arī ar svētajiem un reizēm ar Viņa žēlastību, Viņš runā pat ar Viņa nabaga kalpu, lai viņu nomierinātu. Viņš ir runājis arī ar tādu pazemīgu cilvēku kā es un ar Viņa argumentu palīdzību apstiprinājis Viņa eksistences patiesību. Turklāt viņš pat runā ar zemiskiem un ļauniem indivīdiem, lai piespiestu viņus atzīt Viņa patiesību. Tāpēc reizēm pat zemiskie un ļaunie sabiedrības slāņi piedzīvo sapņus un atklāsmes, kuru dievišķo izcelsmi var atpazīt no fakta, ka viņiem ir ziņas par neredzamo, kas atrod piepildījumu tā izraudzītajā laikā, un skaidri parāda, ka tie nav radušies no prāta vai dispepsijas procesiem.

¹⁸ Surah Ibrāhīm 14:28 [Izdevēji]

Reizēm Viņš atklāj ziņas par notikumu simtiem gadu nākotnē, lai nerastos briesmas, ka to var sajaukt ar pašreizējiem notikumiem, kurus varētu uzskatīt par tādiem, kas ir ietekmējuši sapni un kas pēc tam nejauši notikuši.

Tādējādi gan Svētais Korāns, gan Tora ne tikai pieminēja, bet arī skaidri aprakstīja panākumus, kas šodien ir gūti kristietībā un atstājuši pasauli pārsteigtu. Patiešām, tie arī attiecas uz tiem notikumiem, kas vēl nav notikuši.

Pirmkārt, mēs varam apskatīt šādu piemēru:

وَإِذَا الْعِشَاءُ عُظِّتْ¹⁹

Tas ir, nāks laiks kad kamieļi būs lieki. Musulmaņa hadītā to izskaidro šādi:

وَلْيُتْرَكَنَّ الْقِلَاصُ فَلَا يُسْعَى عَلَيْهَا²⁰

Proti, kamieļi vairs netiks izmantoti. Pašreizējā laikmetā šis pareģojums ir izpildīts, attīstoties dzelzceļam. Svētā Praviešasa teicieni satur tik taustāmus šī fenomena piemērus, tās spēj uzburt attēlus cilvēka acu priekšā, kas liek skaidri saprast, ka pravietiskais vārds attiecas uz jaunu transporta veidu, kas darbotos ar tvaika spēku un pūstu dūmu kalnus sev priekšā; ņemot vērā tās lietderību un spēju iekraut priekšmetus, tas būtu kā ēzelis; tas radītu troksni, kad tas ceļo un tā tālāk.

¹⁹ Surah At-Takwir, 81:5 [Izdevēji]

²⁰ Muslim, p. 78, 2000 Riyadh, hadith no. 243 [Izdevēji]

Otrkārt:

وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ﴿٢١﴾

Tas ir, grāmatas un raksti tiks plaši izdoti. Šodien, iespeišanas preses attīstības dēļ, milzīgais grāmatu daudzums, kas pašlaik pieejams nav jāskaidro.

Treškārt:

وَإِذَا التُّفُوسُ زُوِّجَتْ ﴿٢٢﴾

Tas ir, cilvēkattiecību veidošanās un komunikācijas vieglums ir acīmredzamāks šajā laikmetā nekā jebkad iepriekš.

Ceturtkārt:

تَرْجُفُ الرَّاحِفَةُ ﴿٢٣﴾ تَتَّبِعُهَا الرَّادِفَةُ ﴿٢٤﴾

Tas ir, spēcīgas zemestrīces notiks biežāk un atstās zemi sakratītu. Arī attiecībā uz šo mūsdienas tikušas iezīmētas ar [daudzām šādām katastrofām].

Piektkārt:

وَإِنْ مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَمَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا ²⁴

Nav šāda ciemata, bet Mēs to iznīcināsim pirms Atdzimšanas
Dienas, vai sodīsim to.

²¹ Kad grāmatas tiks izplatītas plašumā. Surah At-Takwir, 81:11 [Izdevēji]

²² Kad cilvēki tiks savesti kopā. Surah At-Takwir, 81:8 [Izdevēji]

²³ Šis notiks dienā kad zeme trīcēs vienreiz un tam sekos otrā trīcēšana. Surah An-Nazi'at, 79:7-8 [Izdevēji]

²⁴ Surah Bani Isra'il, 17:59 [Izdevēji]

Attiecīgi mūsdienās daudzas nāves ir izraisījušas slimības, zemestrīces, niknas vētras, vulkānu izvirdumi un kari. Pašlaik tik daudzas nāvi nesošas lietas tiek radītas un ar tādu spēku, ka pagātnē nekas tamlīdzīgs nav atrodams.

Kas attiecas uz islāmu, tā ir reliģija, kas ik gadsimtu ir izauklējusi tādus cilvēkus, kuri ir pagodināti ar dievišķu atklāsmi un kuru neparastās pazīmes liecina par tādas varenas un dzīvas būtnes eksistenci, kuras nodomi izriet no gudrības.

Dievs atklāja šādu atklāsmi šī laikmeta izredzētajam lielas bezpalīdzības un nepazīstamības brīdī:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلٌّ مِنْكُمْ لِنَبِيٍّ مِنْكُمْ وَمِنْ بَيْنِ يَدَيْكُمْ
وَلَا تَصْعَقُوا بِالْحَقِّ وَالْحَقُّ لَا يَصْعَقُ النَّاسَ²⁵

Tas ir:

Cilvēki nāks pie jums pa katru tālu ceļu, tik daudz, ka ceļi, ko viņi ies, kļūs nolietoti no izmantojuma. Jums palīdzēs cilvēki, kurus mēs virzīsim caur debesu atklāsmēm. Jums nevajadzētu būt nelaipniem pret tiem, kas jūs apciemo, un neapnikt viņu lielais skaits.

Vai tas ir nenožīmīgs notikums vai zīme, kas jāatmet bez pienācīgas apsvēršanas, ka cilvēks no ciemata, kas nav pazīstams civilizētajai pasaulei, izvirza prasību [kā iepriekš minētā], un tad, par spīti negantai pretestībai un ierobežojumiem, pasaule pieredz

²⁵ Barahin-e-Ahmadiyyah Part III, Ruhani Khaza'in Vol. 1, p. 267 [Izdevēji]

cilvēkus, kas pulcējas no Amerikas, Āfrikas un citām vietām, tur, kur viņš atrodas; šo cilvēku skaits ir tik liels, ka sveikt un pakratīt roku viņiem visiem nav normāla cilvēka uzdevums; viņi ir cilvēki ar lielu ietekmi visā pasaulē, bet viņi pamet savas mājas un sāk dzīvot šeit un Kvādijas vārds top slavens visa pasaulē?

Otrajā gadījumā kristietis no Amerikas, saukts [Aleksandrs] Dovijs apgalvoja, ka ir pravietis un izdeva sekojošos vārdus:

Es lūdzos Dievam, lai islāms pazusto no pasaules. Ak, Dievs, pieņem šo lūgšanu. Ak, Dievs, iznīcini Islāmu.²⁶

Tikai mūsu līderis, Apsolītais Mesijaas, vērsās pie viņa un izdeva paziņojumu, kas teica:

Ak tu, kurš apgalvo esam pravietis, ienāc mubahalā ar mani. Mūsu sacensība notiks caur lūgšanos un abi no mums lūgsies Visvarenajam Dievam, lai as nogalina pirmo to, kurš no mums melo.²⁷

Uz ko viņš vīzdegunīgi atbildēja:

Vai tu domā, ka es atbildēšu šiem knišļiem un mušām?... Ja es uz tiem liktu savu pēdu, es izbeigtu to dzīvības.²⁸

Bet tajā pašā 23. augusta, 1903. gada paziņojumā Apsolītais Mesijasa teica, ka pat ja Dovijs atteiktos no viņa izaicinājuma, liela nelaime notiktu ar viņa mājām Cionā. Apsolītais Mesijasa

²⁷ Telegrāfs [The Telegraph], 5. jūlijs, 1903 [Izdevēji]

²⁸ Ārstēšanās lapas [Leaves of Healing], 19. decembris, 1903 [Izdevēji]

lūdzās:

Ak mans Dievs, mans perfektais un absolūtais Dievs, izlem par šo lietu ātri un atklāj Dovija melus ļaudīm.

Un tad, mani cienīgie lasītāji, ļaujiet man pastāstīt, kas notika tālāk. Cilvēks, kurš nodzīvoja prinča dzīvi un kura īpašumā bija 70 miljonu, redzēja, ka viņa sieva un dēls kļūst par viņa ienaidniekiem, un viņa tēvs izdeva paziņojumu, kurā apgalvoja, ka viņa dēls ir ārļaulībā dzimis. Viņu pieredzēja paralīze, un viņš zaudēja prātu no savām bēdām. Visbeidzot, 1907. gada martā, nožēlas un bēdu stāvoklī [viņš nomira] tieši tā, kā Dievs bija atklājis Viņa izvēlētajam un tieši tā, kā Apsolītais Mesijasa bija atklājis savā 1907. gada 20. februāra paziņojumā. Viņš rakstīja, ka Dievs viņam teicis:

Es atklāšu jaunu zīmi, kas nesīs lielu uzvaru. Šī zīme būs domāta visai pasaulei.²⁹

Viņa nave bija Dieva eksistences pierādījums. Šī bija uzvara, kas dota Apsolītajam Mesijamsa pār veco un jauno kristiešu pasaules kārtību.

Kā trešo piemēru ņemsim Arjas, kuri dominē par šo valsti un reiz bija Lekh Rama valdīti. Bukletā Karamat-us-Sadiqeen kas izdots Safara mēnesī 1311. Hidžri, Apsolītais Mesijaas, pierakstīja sekojošo pareģojumu, kuru viņš esot saņēmis savas lūgšanas rezultātā:

²⁹ Tazkirah, p.920, 2009 Ed. [Izdevēji]

Dievs man ir atklājis, ka sešu gadu laikā, sākot no šodienas, šis cilvēks pieredzēs lielas mokas par to, jo viņš nopels Svēto Pravieti, lai miers un Allāha svētība pār viņu.

Tad, 1893. gada 22. februāra paziņojumā, viņš atklāja viņa nāves veidu:

عَجَلَ جَسَدُ لَهُ خُورًا لَهُ نَصَبٌ وَعَذَابٌ

Tas ir, Lekh Rams ir kā Samāriešu zelta teļš no kura nāk skaņa bez jebkāda garīguma. Tamdēļ viņu pieredzēs tās pašas mokas, kas Samāriešu zelta teļu. Kā visi zina, Samāriešu zelta teļš tika sacirst gabalos, sadedzināts un tā pelni iemesti upē.

Tad, 1893. gada 2. aprīlī Apsolītais Mesijaas redzēja sapni, kurā spēcīgs vīrs ar neglītu izskatu-kurš šķita esam vairāk iznīcības eņģelis nekā vīrs-jautāja, kur ir Lekh Rams.³⁰ Atkal, sekojošajā *Karamat-us-Sadiqeen* pantā viņš paredzēja arī viņa nāves datumu.

وَبَشَّرَنِي رَبِّي وَقَالَ مُبَشِّرًا سَتَعْرِفُ يَوْمَ الْعِيدِ وَالْعِيدُ أَقْرَبُ³¹

Tas ir, diena pēc eid-sestdiena.

Rad:

الا اے دشمن نادان و بے راہ بترس از تیغ بُرّانِ محمد³²

³⁰ Barakat-ud-Dua, Ruhani Khaza'in Sējums. 6, lpp. 33 [Izdevēji]

³¹ Mans kungs man deva labas ziņas un teica: Tu atpazīsi Prieka dienu, kura būs tuvākā eid dienai. Tadhkirah, lpp.314, 2009 izd. [Izdevēji]

³² Ak, Lehram, kamdēļ tu zaimo Muhamedu, lai miers un Allāha svētība pār viņu? Kamdēļ tev nav bail no viņa zobena, kas sacirtīs tevi gavbalos? Tadhkirah, lpp.293-294, 2009 izd. [Izdevēji]

Tā, piecus gadus pirms šī notikuma, Apsolītais Mesijaas rakstīja un aprakstīja kā Lekh Rams tiks nogalināts. Galu gala, Lekh Ramu nogalināja 6. martā, 1897. gadā un ļaudis vienbalsīgi pieņēma, ka pareģojums ir skaidri un gaiši piepildīts, un ir neapstrīdams Dieva eksistences pierādījums.

Tādejādi dievišķas atklāsmes ir tik neapstrīdams Dieva eksistences pierādījums, ka Viņu noliegt ir nekaunības kalngals.

DESMITAIS PIERĀDĪJUMS

Desmitais pierādījums, ko atrodam Svētajā Korānā, lai izbeigtu jebkādas apstrīdēšanas iespējas, var tikt atrast sekojošajā pantā:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَهُمْ سُبُلَنَا³³

Un tiem, kuri sekos Mūsu ceļam-Mēs tos noteikti vadīsim pa Mūsu veidam.

Visi tie, kas ir rīkojušies saskaņā ar šo pantu, vienmēr ir guvuši labumu. Ikvienam, kurš noliedz Dieva Visvarenā eksistenci, vajadzētu paturēt prātā, ka tad, ja Viņš patiešām eksistē, tas nostāda viņus lielā dilemmā. Tāpēc, ja dažu cilvēku sirdīs ir sirsnīga vēlēšanās atklāt patiesību, viņiem būtu jānostājas Dieva priekšā lūgšanā ar pilnu dedzību un jāludzas Viņam šādi:

Ak Dievs, ja tu vispār esi, un ja, kā saka tie, kas tic Tev, tad tev ir bezgalīga vara, tad apžēlojies par mani un ved mani pie sevis, un piepildi manu sirdi ar ticību un pārliecību, lai mani nevarētu apdalīt.

Ja kāds pieņem šo uzstādījumu ar tīru sirdi vismaz 40 dienas, tad neatkarīgi no tā, kurai reliģijai vai valstij šis indivīds pieder, tas Kungs to noteikti vadīs, un viņi ātri vien ieraudzīs Dievu manifestējam Viņa eksistenci tādā veidā, kas attīrīs no šaubām un aizdomu netīrumiem viņu sirdis. Ir skaidrs, ka nevar būt nekādas

³³ Surah Al-‘Ankabut, 29:70 [Izdevēji]

maldināšanas attiecībā uz šādu atklāsmes atrašanas metodi. Kādas grūtības var būt patiesības meklētājiem, lai pieņemtu šo pieeju?

Pagaidām es beidzu šo diskursu par šiem desmit pierādījumiem, lai gan Svētajā Korānā ir daudz vairāk pierādījumu. Tomēr pašlaik es uzskatu, ka ar šo pietiks. Ja kāds apdomās šos pierādījumus, no tiem izritēs vēl citi. *Un Allāhs ir tas, Kura palīdzību jāmeklē.*

Galu galā es aicinu tos draugus, kuri saņem šo eseju, nodot to citiem, kuriem tā varētu noderēt, kad viņi paši būs to izlasījuši.

(Tashheez-ul-Azhan, marts, 1913)

Glosārijs

Elohim vai **Īlohīm** (إِلَهُهُمْ) vārds Dievam, ko bieži izmanto ebreju Bībelē.

Hadits vai **Ḥadīth** (حَدِيث) Svētā Praviešasa pierakstītie teicieni un paražas.

Hazrats vai **Ḥaḍrat** (حَضْرَت) arābu goda tituls.

Halifs vai **Khalīfab** (خَلِيفَة) termins, ko izmanto, lai apzīmētu islāma garīgos līderus, īpaši Svētā Praviešasa un Apsolītās Mesijas sekotājus.

Halifāta-Masihs vai **Khalīfatul-Masiḥ** (خَلِيفَةُ الْمَسِيح) tituls, ko piešķir Apsoītās Mesijas garīgajiem pēctečiem.

Mubahala vai **Mubāhalah** (مُبَاهَلَة) lūgšanu duēlis.

Paramatma vai **Paramātmā** (परम आत्मा) Hinduisma augstākais gars.

Paramešvara vai **Paramīshwara** (परमेश्वर) augstākais Dievs hinduismā.

Satguru vai **Satgurū** (ਸਤ ਗੁਰੂ) Patiesais Skolotājs.

Jezdans vai **Yazdān** (یزدان) vārds, ar ko apzīmē Dievu modenrā persiešu valodā, kas principā nozīmē “Tīra Dievišķība”.